

Ferenc pápánk szerdai katekézise
2013. május 1.

Szent József és a munka, a Szűzanya és Jézus szemlélése

Kedves testvérek!

Ma, május elsején Szent Józsefet, a munkás embert ünnepelem, és a hagyományt követve megkezdjük a Szűzanya hónapját. Mai találkozómon két gondolattal szeretnék megállni Szent József és a Szűzanya előtt, akik olyan fontos szerepet töltenek be Jézus életében, az Egyház életében és a miénkben is. A két gondolat pedig: az egyik a munka, a másik Jézus szemlélése.

1. Szent Máté, amikor elmondja, hogy Jézus visszatért a falujába, Názáretbe, és felolvasott, majd beszélt a zsinagógában, kiemeli, hogy a falubeliek csodálkoztak a bölcsességén, és azt kérdezték: „Hát nem az ács fia ez?” (13,55.) Jézus Isten Fiaként született Szűz Máriától, belépett a történelmünkbe, eljött közénk, Szent József jelenlétében, aki törvényes atyjaként vigyázott rá, és tanította a maga mesterségére. Jézus családban, a Szent Családban született és élt, a názáreti műhelyben Szent Józseftől tanulta az ácsmesterséget, megosztva vele a munkát, a fáradságot, a mindennapok örömeit és gondjait.

Ez felhívja a figyelmünket a munka jelentőségére és méltóságára. A Teremtés könyve elmondja, hogy Isten, miután megteremtette a férfit és az asszonyt, feladatként bízta rájuk, hogy töltsék be a földet, és vessék uralmuk alá. Ami nem azt jelenti, hogy zsigereljék ki, hanem azt jelenti, hogy munkájukkal műveljék meg és őrizzék, vigyázzanak rá (vö. Ter 1,28; 2,15).

Isten szerető tervének része a munka; bennünket arra hív, hogy műveljük és őrizzük a teremtett világ javait, és ezáltal vegyünk részt a teremtés művében! A munka a személyi méltóság alapvető eleme. Képszerűen kifejezve a munka méltósággal „ken föl”, méltósággal tölt el, Istenhez tesz hasonlóvá, aki munkálkodott és munkálkodik, mindig tevékenykedik (vö. Jn 5,17); lehetővé teszi, hogy fenntartsuk önmagunkat, a családunkat és hozzájáruljunk nemzetünk gyarapodásához.

Most azokra a nehézségekre gondolok, amelyekkel a munka és a vállalkozások világa ma különböző országokban találkozunk; azokra gondolok – és nem csak a fiatalokra –, akiknek nincs munkájuk, gyakran a társadalom olyan gazdaságcentrikus felfogása miatt, amely csak önző érdeket hajszol, és figyelmen kívül hagyja a társadalmi igazságosság követelményeit.

Szeretnék mindenkit felszólítani a szolidaritásra; a közügyek felelőseit pedig bátorítom, hogy tegyenek meg mindent azért, hogy új lendületet adjanak a foglalkoztatottságnak. Ezt jelenti a személyi méltósággal való törődés.

De mindenekelőtt azt szeretném mondani, hogy ne veszítsük el a reményt. Szent József életében is voltak nehéz órák, de soha nem veszítette el a reményt, és túl tudott jutni a nehézségeken azzal a bizonyossággal, hogy Isten soha nem hagy el minket.

Ezután főleg hozzátok szeretnék szólni, fiúk és leányok, hozzátok, fiatalok! Odaadón teljesítsétek mindennapi kötelességeiteket a tanulásban, a munkában, baráti kapcsolataitokban, egymás segítségével. Jövőtök attól is függ, hogy a fiatalság értékes éveit hogyan töltitek el. Ne féljete az odaadástól, az áldozatoktól, és ne félelemmel tekintetek a jövőbe; tartsátok ébren a reményt, a horizonton mindig van fény.

Hozzáfűznék még valamit arról a különleges munka-szituációról, amely aggaszt engem: arra gondolok, amit úgy határozhatunk meg, hogy „rabszolgamunka”; az a munka, amely rabszolgává tesz. Szerte a világon hányan élnek ebben a rabszolgasorban, melyben a személy szolgálja a munkát, holott a munkának kellene szolgálnia a személyeket, hogy méltósággal élhessenek. Kérem hittestvéreimet és kérek minden jóakarátú embert, férfiakat és nőket egyaránt, hogy határozottan lépjenek föl az olyan bánásmódok ellen, amelyek létrehozzák a „rabszolgamunkát”.

2. Áttérek a másik gondolatra: a csendes mindennapokban Szent József, Máriával együtt a figyelmét egy valakire koncentrált: Jézusra. Odaadón és gyengéden szolgálták és óvták Isten értünk emberré lett Fiának növekedését, gondjuk volt mindenre, ami vele történt. Szent Lukács az evangéliumában kétszer is kiemeli Mária magatartását, ami Szent József is volt: „Mindezeket a dolgokat megőrizte, és a szívében el-el gondolkodott rajtuk” (2,19.51).

Ahhoz, hogy meghallhassuk az Urat, meg kell tanulnunk szemlélni Őt, felfogni állandó jelenlétét az életünkben; meg kell tanulnunk megállni, hogy beszéljünk Vele, hogy teret adjunk Neki imádságainkban.

Mindannyiunknak – nektek is, fiúk, leányok, fiatalok, akik oly sokan vagytok itt – föl kellene tennünk a kérdést magunknak: Mekkora teret biztosítok az Úrnak? Meg tudok-e állni beszélgetni Vele? Amikor kicsinyek voltunk, a szüleink hozzászoktattak minket ahhoz, hogy a napot imádsággal kezdjük és fejezzük be, arra neveltek, hogy érezzük: Isten szeretete és barátsága kísér bennünket. Napközben többször is emlékezzünk meg az Úrról!

Május hónapban szeretném felhívni a figyelmet a Rózsafüzér fontosságára és szépségére. Az Üdvözlégyeket mondva a titkokban Jézus misztériumait szemléljük, azaz reflektálunk életének nagy pillanataira azért, hogy miként Mária és Szent József Őrá figyelt, úgy a mi gondolatainknak, figyelmünknek és tetteinknek is ő legyen középpontja.

Jó lenne, ha főleg most, májusban családokban, baráti körben, plébániákon közösen imádkoznák a Rózsafüzért, vagy valamelyik más imádságot Jézushoz és a Szűzanyához! A közös imádság jelentősen meg tudja szilárdítani a családi életet és a barátságokat! Tanuljunk meg jobban a családban és családként imádkozni!

Kedves testvérek! Kérjük Szent Józsefet és a Szűzanyát, segítsenek hűségessé lennünk mindennapi kötelességeinkben, megélni a hitünket mindennapi teendőink közepette, nagyobb teret biztosítani az Úrnak életünkben, és megállni, hogy szemlélhessük az ő arcát. Köszönöm.